

νται ἐν πολλοῖς θεωνυμικῶς, ἀλλὰ τὰ
ἐπλείω κάτω ἱλυσπᾶται· ὅπου γε ἡ εὐ-
γενὴς ἀττική γλῶσσα τὸν κύριον ἐπὶ
ἄνδρὸς τίθησιν, ὃ γυναῖκα ὁ νόμος συ-
νέξευξε, κυριεύειν ταγμένον.» †)

Ὁ κύριος παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς
ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν κύρ, καὶ ἐλέ-
γετο πάντοτε μετὰ τοῦ ὀνόματος, ὅπως
καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς: κύρ Βασίλειε ††),
κλπ. Μόνον δὲ συνειθίζετο ὡς τίτλος
τοῦ δουκὸς Ἀθηνῶν, ὅστις Μέγας κύρ
προσηγορεύετο. Ἡ δὲ ἑτέρα συγκοπὴ, τὸ
πατερικὸν, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, κύ-
ρις, συνειθίζετο ἐπὶ ἱερωμένων· οὕτως
ἔλεγον: ὁ κύρις ὁ θεοφιλέστατος ἐπί-
σκοπος Θαλάσσιος, ὁ κύρις ὁ διάκονος
Εὐλόγιος, κλπ. †††).

Αἱ δὲ γυναῖκες, κατὰ τὸν Ἐπίκτη-
τον, *) κεῖθὺς ἀπὸ τεσσαρακαίδεκα ἐτῶν
ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. Ἡ
προσηγορία αὕτη, ἀπεδίδετο καὶ εἰς τὰς
θεὰς, ὡς ἐξάγομεν ἐκ τῶν ἐξῆς ἐπιγρα-
φῶν: Τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, **) τὴν
κυρίαν Ἰσιν ***) τὴν μεγίστην θεὰν
κυρίαν Ἰσιν. §)

Ἡ προσηγορία ὁμῶς αὕτη ἀφιλοκά-
λως συγκοπτομένη καὶ ὑποσκοριζομένη
ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν κατήντησε κύ-
ρᾶ, §§) καὶ κύρη. Οὕτως ὁ Εὐφραῖμ ἐν
ταῖς πράξεσιν Ἀβραμίου (κεφ. 56) λέ-
γει: αἶπεν ἡ κύρη, Ἀνάστα κύρι, ἀνελ-
θόντες καθευδήσωμεν. Εὐτυχῶς ἐκ τῶν
δύο ταύτων μόνον τὸ πρῶτον ὑποκυριστι-
κὸν περιεσώθη μέχρι τῶν ἐλληνίδων δε-
σποινῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, καίτοι
μὴ ὂν ἐρατεινότερον τοῦ δευτέρου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

N. Γ. Π.

†) Eusthathii, Opuscula. σ. 40 ed. Franco-
furt.

††) αὐτ. σ. 337.

†††) Βλ. ἀρκστά παραδείγματα ἐν Sophocles,
a Glossary of later ad Byzantine Greek. 1860.
σ. 397.

*) Ἐπικτήτ., ἐγχειρ. 62.

**) Boeckh, Corpus Inscript. Gr. No 4470.

***) αὐτ., Addend. ἀρ. 4928. 6.

§) αὐτ. 4930 6.

§§) τῆς κυρῆς Ἑλένης. Πορφυρογενν. σ. 647
Sophocles ἐν.λ.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αὐτὸ θὰ πράξω ἀκριβῶς.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ τὸ λέγει αὐτὸ μὲ ἓνα τόνον...
μὲ μίαν βεβαιότητα...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὴν ὅποιαν θὰ ἐννοήσητε, ἀρκεῖ νὰ λά-
βητε τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκούσητε. (Κάθεται.)
Διότι, τέλος, κύριε μαρκέσιε, ἅς ὁμι-
λήσωμεν λογικῶς. Ὅταν ποθῇ τις νὰ
ἀντιπροσωπεύῃ χώραν ὡς ἡ Γαλλία,
πρέπει νὰ φέρῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν
ὅπου τὸν πέμπει ὁ ἡγεμὼν, ὅλην τὴν
ἀξιοπρέπειαν, ὅλας τὰς ἀρετὰς αἵτινες
ἐξευγενίζουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ τιμῶσι
τὸ ἔθνος τὸ ὅποιον ἀντιπροσωπεύει.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (ἀγερῶχος.)

Ἀλλὰ νομίζω, κύριε, ὅτι τίποτε ἐκ
τούτων δὲν λείπει ἀπὸ τῶν μαρκέσιου
Λορμίου. Βλαστὸς περιφανοῦς ἰσπανι-
κῆς οἰκογενείας, πολιτογεγραμμένος εἰς
τὴν Γαλλίαν ἕνεκα σπουδαίων ὑπηρε-
σιῶν προσφερθεῖσών εἰς τὴν χώραν,
κάτοχος ἀπείρου περιουσίας, ἐπλάσθην
διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσω ἔθνος μέγα καὶ
εὐγενές. Ἐπὶ πᾶσιν, εὐαρεστοῦνται νὰ
μοὶ ἀποδίδωσι προτερήματά τινα, καὶ
ἡ ἐπὶ τιμιότητι φήμη μου...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξέλιπε πρὸ τοῦ κέρδους ἀδίκου
δίκης. Διότι τὸ ἡξεύρετε κάλλιον παν-
τὸς ἄλλου, ὑμεῖς ὅστις ἡγείρατε τὴν
δίκην ταύτην, ὑμεῖς ὅστις τὴν ἐξηκα-
λουθήσατε μετὰ τοσαύτης λυσσώδους
ἐπιμονῆς...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἐὰν δὲν ἔχετε ἄλλα ὅπλα ἐναντίον
μου, δὲν πολυφοβοῦμαι τὰς ἐπιθέσεις
σας. Λοιπὸν, κύριε, ἅς διακόψωμεν

αὐτὴν τὴν ἀνωφελῇ συνδιάλεξιν. Σᾶς χαρίζω τὰ λοιπά.

[Ἐγείρεται, καὶ κάμνει θήματα τινα διὰ νὰ ἐξέλθῃ.]

ROBINOS

Ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς τὰ χαρίζω! Καὶ θὰ μὲ ἀκούσετε, διότι διὰ νὰ ἀκουσθῶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Μέχρι τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ; Ἀ!

ROBINOS

Ἀκόμη μακρύτερον... Μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Λειψίας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ [ἐπιστρέφων κατ' ἰδίαν.]

Τῆς Λειψίας! Τί θέλει νὰ εἰπῇ;

ROBINOS (ἐγειρόμενος.)

Ἀλλὰ βλέπω, κύριε μαρκίσιε, ὅτι δὲν θέλετε νὰ κάμω τύσον δρόμον, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ δι' ἀμφοτέρους. Πρὸ ὀλίγου μὲ εἶπατε ὅτι ἐκάθησθε ἐπὶ λαμπροῦ βᾶθρου· μέγα ὄνομα, σπουδαῖαι ὑπηρεσίαι, ἀρεταί, τιμιότης. Καὶ ὅμως ἐὰν φυσῇσω ἐπὶ ὕλων τούτων, πολὺ ὀλίγα θὰ μείνουν καὶ θὰ πέσητε πολὺ χαμηλά.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Κύριε, δὲν πρέπει νὰ ἀνεχθῶ τὰς τοιαύτας ὕβρεις καὶ θὰ...

ROBINOS

Καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ... καὶ θὰ μὲ ἀκούσετε. Ἐὰν ἡ φιλοδοξία σᾶς τυφλώτῃ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ λησμονῇτε τὸ παρελθόν, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν μνήμην. Παρὰ τοῦ εὐγενοῦς ἀντιπροσώπου ἔθνους ἰσχυροῦ καὶ μεγάλου ἀπαιτοῦσι τιμὴν· καὶ ἐν τούτοις ἐποφθαλμιᾶτε εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἀξίωμα. Ἀποβάλετε πᾶσαν περὶ τούτου ἐλπίδα. Εἰσθε ἄξιος νὰ καθέξητε τὸν βαθμὸν τούτον; Ὁ προδότης ὅστις ἐπώλησε τὴν Γαλιαν, δὲν δύναται νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσῃ!

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(ἐκπληκτος καὶ κλονιζόμενος.)

Πῶς;

ROBINOS

Καθήσατε, κύριε μαρκέσιε, διότι κλονίσεσθε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(Πίπτων ἐπὶ τῆς καθέδρας τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὁ Ῥοβίνο.)

Ἐγὼ;... ἐγὼ;...

ROBINOS

Ἦμεῖς. Ἴδου ἡ τύψις τοῦ συνειδότος.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἀλλὰ, κύριε...

ROBINOS

Ἀλλὰ, κύριε, ἐπώλησατε τὴν θετὴν πατρίδα σας τῷ 1815, εἰς Λειψίαν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τῦψιστε Θεέ!

ROBINOS

Ὁ ἐχθρικός στρατὸς σᾶς ἐπλήρωσε τὰ μυστικά τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ μεταξὺ τοῦ ὁποίου εἶχατε βαθμὸν ἀνωτέρου ὑπαλλήλου. Ἡ ἀξία ἦτο ἐν ἑκατομμύριον. Τὴν ποσότητα ταύτην τὴν ἐλάβετε εἰς τὸ χωρίον Λούτσεν, τὴν 14 ὁκτωβρίου, καὶ τὴν 16, ὁ ἡμέτερος στρατὸς κατεστρέφετο ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σαάλα.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἀνάθεμα!

ROBINOS

Ἐχω ἀκριβεῖς πληροφορίες, κύριε; καὶ ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ γίνετε πρέσβυς ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἀλλ' ἡ ἀπόδειξις αὐτῶν τὰ ὁποῖα εἶπατε;

ROBINOS

Τὴν εὐρον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (ἐγειρόμενος.)

Ποῦ;

ROBINOS

Εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου, τοῦ κυρίου μου. Καὶ εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα ταῦτα, παρακαταθέντα εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας, προσηρτήθη, ὡς ἔγγραφον δικαιολογητικόν, ἡ μετὰ τοῦ πρώσου στρατηγοῦ ἀλληλογραφία σας. Τρεῖς ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων ἰδὼν τὰ ἀντίγραφα, ἴσα καὶ ἀπαράλλακτα μὲ τὰ πρωτότυπα.

(Τῷ ἐγχειρίζει τὰς ἐπιστολάς.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(Ῥίπτων δλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν.)

Σιωπή! κύριε. Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ ταραχὴ εἰς ἣν εὐρίσκομαι...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἔχει καλῶς, κύριε. Βέβαιος περὶ τῆς συγκαταθέσεώς σας, σὰς δίδω ὀκτὼ ἡμέρας διὰ νὰ ἐπανακτήσετε τὴν ἀταξίαν σας. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας λοιπὸν, εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Ῥονκερόλ... ἐκεῖ θὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Θὰ ἦμαι.

(Ἐξέρχεται.)

—

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΡΟΒΙΝΟΣ, μόνος.

Οὐφ! πόσον τραχεῖαι ἦσαν αἱ ἐπιθέσεις! ἀλλ' ἡ δικαία ὑπόθεσις θριαμβεύει. Παρεδόθησαν... τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς τρεῖς... καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, πρᾶξις καθ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν βαρώνην Ῥονκερόλ εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτῆς. Οὐδέποτε ὁ διάβολος ἔκαμε τόσον ἀξιέπαινον ἐργασίαν.

(Ῥίπτεται ἐπὶ ἀνακλίντρον.)

—

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΡΟΒΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

—

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ἡ μήτηρ μου τὴν ὁποίαν τὸ πλῆθος ἐχώρισεν ἀπ' ἐμοῦ!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὑπάγω νὰ τὴν εὕρω. Μείνατε πλησίον τοῦ κυρίου μου. Δὲν δύνασθε νὰ ἔχετε καλλίτερον προστάτην εἰς αὐτὸν τὸν χορόν.

[Ἐξέρχεται.]

—

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΜΑΡΙΑ, ΡΟΒΙΝΟΣ.

—

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Παρατηρῶν τὴν Μαρίαν ἀκίνητον εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν.)

Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ κυανοῦν δόμινον τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι μὲ παρατηρεῖ προσεκτικῶς;

ΜΑΡΙΑ (κατ' ἰδίαν.)

Θάρρος! Δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν εἶναι τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο ἀνάστημα τὸ ὁποῖον ἐθαύμαζα πρὸ ὀλίγου; Ναί, ναί. Εἰς τὴν πίσιν μου, μετὰ τὰς ὑποθέσεις, αἱ ἡδοναί. (Πλησιάζων.) Σὲ γνωρίζω, ὡραία προσωπὶς.

ΜΑΡΙΑ

Ἀληθῶς; Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου; Ἐγὼ μᾶλλον σὰς γνωρίζω.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀμφιβάλλω. Τί ὡραία χεῖρ... πῶς τρέμει... Μήπως σοὶ προξενῶ τρόμον;

ΜΑΡΙΑ

Ὁχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξ ἐναντίας;

ΜΑΡΙΑ

Δὲν λέγω τοῦτο. Ἀλλ' ἀφήσατέ με.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὁχι, δὲν θέλω νὰ μὲ διαφύγῃς.

ΜΑΡΙΑ

Ἦλθα οἴκοθεν ἐδῶ, πλησίον σας, καὶ δὲν θὰ ἀναχωρήσω ἀκόμη.

ΡΟΒΙΝΟΣ

[Ἀρχίζων μικρὸν περίπατον μετὰ τῆς Μαρίας.]

Κάλλιστα. Μήπως ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ μὲ διαβολίσῃς!

ΜΑΡΙΑ

Διατί ὅχι;

ROBINOS

Διατί ὄχι; Ἀλλὰ διότι δὲν μὲ δια-
βολίζουν ἐμὲ, φιλτάτη μου. Ἐξ ἐναν-
τίας ἐγὼ διαβολίζω τοὺς ἄλλους.

MARIA

Θὰ ἰδῶμεν. Εἰσθε εὐχαριστημένος
ἀπὸ τὴν ἐσπέραν σας;

ROBINOS

Θὰ ἦμην δύσκολος εἰάν ἔλεγα ὅτι δὲν
εἶμαι εὐχαριστημένος.

MARIA

Περιτταὶ αἱ φιλοφρονήσεις. Σᾶς ὁμι-
λῶ ὄχι περὶ τῶν τυχαίων συναντήσεων,
ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῆς ἐν
τῷ χορῷ τούτῳ παρουσίας σας.

ROBINOS

Ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι ἡ ἡδονή...

MARIA

Νὰ πράξετε καλὰς πράξεις.

ROBINOS

Ναί, ἀλλά... (Κατ' ἰδίαν.) ὦ! εἶναι
εὖρημα!

MARIA

Δὲν ἀποκρίνεσθε;

ROBINOS

Μάλιστα, ἡ ἐσπέρα ἤρχισε καλῶς,
καὶ εἰς σὲ μόνον ἀπόκειται νὰ τὴν κατα-
στήσης καθ' ὅλα εὐδαίμονα.

MARIA

Ἀλήθεια, κύριε Ῥοβῖνε;

ROBINOS

Γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου; Τρόντι τὸ
ἐφανέρωσα ἐδῶ πρὸ ὀλίγου.

MARIA

Δὲν ἦμην ἐδῶ.

ROBINOS

[Παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ πλειοτέρας
περιεργείας.]

Μήπως ἀληθῶς γνωρίζόμεθα;

MARIA

Ἴσως.

ROBINOS

Ἄς ἰδῶμεν... θέλεις νὰ σὲ μαν-
τεύσω;

MARIA

Ἀδύνατον.

ROBINOS

ὦ! στοιχηματίζω...

MARIA

Προσέξατε. Ἀμα λανθασθῇ ἅπαξ ἡ
διορατικότης σας, πᾶσα αἴγλη κατα-
πίπτει πάραυτα.

ROBINOS

Περίμενε... περίμενε. Τὸ εὖρον τέ-
λος. Ναί, ἡ φωνή σου ἐγείρει ἐν ἐμοὶ
ἀνάμνησιν τινα. Αὐτὴ ἡ ὥραία χεὶρ,
αὐτὸς ὁ μικροφυῆς ποὺς, αὐτὸ τὸ κομ-
ψὸν ἀνάστημα, αὐτὸ τὸ βλέμμα τὸ
ὁποῖον ἀστράπτει διὰ τῆς προσωπίδος
σου... ἀναγνωρίζω ὅλα ταῦτα. Ναί,
ὅλα αὐτὰ τὰ θέλγητρα τὰ ἔχω ἰδεῖ
ἤδη... ἀλλὰ χωριστά. Εἰς τὴν μίαν
τὸν μικροφυῆ πόδα, εἰς τὴν ἄλλην τὸ
γλυκὺ βλέμμα. Καὶ νὰ εὕρισκω ὅλα
ταῦτα συνηνωμένα ἐν σοί, τοῦτο μὲ
καταθέλγει.

MARIA

Καὶ σᾶς φέρει εἰς ἀμηχανίαν.

ROBINOS

Λοιπὸν, ναί! τὸ ὁμολογῶ.

MARIA

Δύναμαι νὰ προβῶ μακρύτερον εἰς
τὰς ἐκμυστηρεύσεις μου, καὶ νὰ εἰπῶ τὰ
προτερήματά σας καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώ-
ματά σας.

ROBINOS

Ἔσο ἐπιεικής.

MARIA

Εἰσθε γενναῖος, τίμιος, εὖσπλαγχνος.
Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναί
τις τέλειος, ὁ οὐρανὸς ἠθέλησε νὰ ἦσθε
κακὸς καὶ ἀπατεῶν.

ROBINOS

Κακὸς; ποτέ! Ἀπατεῶν, κατὰ τὰς
περιστάσεις. Σὲ ἠπάτησά ποτε, ὥραία
προσωπὶς;

MARIA

Ναί.

ROBINOS

Πώς; εἶχα αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν; θέλω νὰ εἰπῶ εἶχα αὐτὴν τὴν βαρβαρότητα;

MARIA

Σὰς ἐνόμιζα σταθερὸν, ἀλλ' ἀνεγνώρισα τὴν ἀπάτην μου. ὦ! ἤξεύρω πολλὰ πράγματα.

ROBINOS

Δοιπὸν, τί σέ σταματᾷ; Ὁμίλει, ἄγγελέ μου.

MARIA (κατ' ἰδίαν.)

Μὲ εἶπεν ἄγγελόν του... ἐν τούτοις δὲν μὲ ἀναγνωρίζει. (ὑψηλοφώνως.) Ἐπειδὴ ἐπιμένετε... (κατ' ἰδίαν) καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν εἶναι ἐδῶ... (ὑψηλοφώνως.) Ἐνθυμεῖσθε τὴν Σωσάναν;

ROBINOS

Ὅχι πολὺ.

MARIA

Τὴν Ἰουλίσκη;

ROBINOS

Πώς νὰ τὴν ἐνθυμηθῶ, εἶναι πολὺ ἀρχαία ἀνάμνησις.

MARIA

Ἴσως ἐκείνη σὰς ἔδωκε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο;

ROBINOS

Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο δὲν εἶναι μήτε αἶσθημα, μήτε ἀνάμνησις.

MARIA

Ἀποδείξατέ μοι τοῦτο.

ROBINOS

Μὲ ποῖον τρόπον.

MARIA

Δίδων αὐτὸ εἰς ἐμέ.

ROBINOS

Εὐχαρίστως.

MARIA

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων σας. Διὰ τὴν Λουίζαν, διὰ τὴν Καγκέ-

λην, διὰ τὴν Ὁρτηνσίαν, ἡ καρδιά σας ὑπῆρξε πλήρης ἀσταθείας, καὶ ἡ ἐλαφρὰ καρδιά σας ἀπέπτη μακρὰν ὁλῶν τούτων τῶν ἐρώτων. Τόσου ἀσταθῆς! τί ἁμαρτία! ἰδοὺ, ἰδοὺ τί θὰ σὰς εἰπῇ ὁ ἄγγελός σας!

ROBINOS

Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον! Ἡ ἱστορία μου εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλαια!

MARIA (Μιμουμένη αὐτόν.)

Ἐμὲ δὲν μὲ διαβολίζουν!... ἐγὼ διαβολίζω τοὺς ἄλλους! Ἐμπρὸς, ἰδοὺ σὰς βλέπω εἰς ἀμνηχανίαν.

ROBINOS

Βλέπω ὅτι παίζεις μαζὶ μου τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔπαιζα ἐγὼ πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν μαρκέσιον, μὲ τὸν ἱππότην, μὲ τὴν κόμησσαν, μὲ ὅλον τὸν χορὸν τέλος πάντων. Εὗρον τὸν διδάσκαλόν μου. Σὺ εἶσαι διάβολος.

MARIA

Νά τα, πρὸ ὀλίγου ἤμην ἄγγελος, τώρα διάβολος. Ἐστῶ, δέχομαι τὸν τίτλον. Ἀλλ' ὁ διάβολος δύναται ἐνλοτε νὰ δίδῃ καλὰς συμβουλὰς. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι μὲ τὴν νέαν καὶ δυστυχῆ Μαρίαν σὰς συνδέει εἰς τὸ ἐξῆς μία συμφωνία. Ἀλλ' ὅταν θὰ γίνετε σύζυγός της, εἰπέτε μοι, θὰ τὴν προδίσετε; Ἄ! δι' αὐτὴν ἐστὲ πιστός. Ἰδοὺ, ἰδοὺ τί σὰς λέγει ὁ διάβολος.

ROBINOS

Εἰς πόσῃ σύγχυσιν καὶ ἀμνηχανίαν μὲ ἔφερας! πρέπει ἐξάπαντος νὰ μάθω...

MARIA

Ἡσυχάσατε, δὲν θὰ προδώσω ποῖος εἰσθε. Ἐχετε ἀνάγκην ὅλης τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματός σας καὶ ὅλου τοῦ θάρρους σας.

ROBINOS

Τοῦ θάρρους μου... εἰς ἓνα χορὸν!

MARIA

Φοβοῦμαι μήπως προσελκύσετε ἐχθρούς. Ἦκουσα εἰς τὴν αἰθουσαν λόγους τινὰς οἱ ὁποῖοι μὲ ἐτρόμαξαν. Ἐξυφαίνεται ἐνταῦθα συνωμοσία ἐναντίον σας.

ROBINOΣ

Συνωμοσία ;

MARIA

Ναί. Καὶ ἐὰν μὲ πιστεύετε δὲν πρέπει νὰ περιμένετε τὸ τέλος τοῦ χοροῦ. Φύγετε.

ROBINOΣ

Ἀλλά!... ὅταν ἦμαι πλησίον σου! Ἀπαγε. Ἀρκεῖ νὰ εἰπῶ μίαν λέξιν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν ὅλοι εἰς τὴν κόνιν. Ναί, φίλτατον τέκνον, μακρὰν τοῦ νὰ τρέμω δι' ἑμαυτὸν, ἐὰν εἶχες ἀνάγκην προστάτου, δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ εὗρης ἐδῶ ισχυρότερον ἐμοῦ.

MARIA

Θὰ μὲ ὑπερασπίζησθε ;

ROBINOΣ

Ἐξ ὅλης καρδίας, σοὶ τὸ ὑρκίζομαι. (Κατ' ἰδίαν.) Ἀγγελος ἢ διάβολος, θὰ μάθω ποῖα εἶναι.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΒΑΡΩΝΗ.

(Καθ' ἣν στιγμήν ἡ Μαρία ἀναδίνει τὴν σκηνήν, ἡ βαρὼνη εἰσέρχεται ὅλη ἔντρομος.)

ΒΑΡΩΝΗ

(χαμηλοφώνως εἰς τὴν κόρην της.)

Κόρη μου!... κόρη μου!...

MARIA

Ὅλα καλὰ, μῆτερ μου, ὅλα καλὰ!

ΒΑΡΩΝΗ

Ἴδου ἡ εἰκὼν τοῦ πατρός σου. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως μὲ παρετήρησαν.. Ἀς ἀφήσωμεν γρήγορα τὸ μέγαρον τοῦτο...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ἔξωθεν)

Νὰ φυλαχθοῦν καλῶς ὅλαι αἱ θύραι.. καὶ ψυχὴ νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ..

ΒΑΡΩΝΗ καὶ MARIA

Ὑψιστε Θεέ!...

ROBINOΣ

Τί δηλοῖ τοῦτο ;.. μήπως ἐδόθη δι' ἐμὲ ἡ διαταγὴ αὕτη ;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

Οἱ αὐτοί, ΡΑΠΙΝΙΕΡ, ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ, κόμης ΣΕΡΝΥ καὶ πάντες οἱ προσκεκλημένοι.

ὦ θεέ!... κλοπὴ δολία
ἔγινε... κ' ἡ ὑποψία
εἰς ἡμᾶς θὰ πέσῃ ὅλη.
Ἀς φανερωθῶμεν ὅλοι
ρίπτοντες τὰ προσωπεῖα
καὶ ὁ κλέπτης θαῦρεθῇ..

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Κλοπὴ, λέγετε ;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ναί, Μαρκέσιε, γυνὴ τις προσωπιδοφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τὸν μικρὸν καὶ τὴν εἶδον ὅτι ἐπῆρε τὴν ἀδμαντοκόλλητον εἰκόνα ἣτις ἦτον ἐπὶ τῆς ἐστίας.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀληθινὰ, ἱππότα... ἐπῆραν τὴν εἰκόνα, ἀφῆσαν ὅμως τοὺς ἀδάμαντας... Ἴδου καὶ οἱ ἀδάμαντες...

(ὁ Ῥαπινιέρ λαμβάνει τοὺς ἀδάμαντας καὶ τοὺς βάλλει εἰς τὸ θυλάκιόν του.)

ΣΕΡΝΥ

Τί παράδοξον μυστήριον! ἀλλὰ τί σημαίνει ὅτι εὗρέθησαν οἱ ἀδάμαντες, μήπως ἡ εἰκὼν δὲν ἐκλάπη ὅπως δήποτε ;... Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἐπῆρέ τις τῶν προσκεκλημένων.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ (δεικνύων τὸ ἐκκρεμές)

Καὶ ἂν εἰσέδυσαν ἐνταῦθα ἄγνωστοί τινες δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν... Ἴδου ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ ἐκβάλωμεν τὰς προσωπίδας... Μεσονύκτιον!

(πάντες ἐκβάλλουσι τὰς προσωπίδας των)

ΣΕΡΝΥ

Γυναῖκες θελκτικώταται, μὰ τὴν πίστιν μου.

(χαιρετᾷ πολλὰς κυρίας)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(πρὸς τὴν Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν φορούσας
ἔτι τὰς προσωπίδας των.)

Λοιπὸν, κυρίαι...

ΜΑΡΙΑ

Ω μῆτέρ μου...

ΒΑΡΩΝΗ

Τί ἀτυχία!...

ΣΕΡΝΥ

Δύο ἀπειθεῖς;...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀνεκτόν. Ὁ νό-
μος εἶνε γενικῶς δι' ὅλους.

ΠΑΝΤΕΣ

Μάλιστα, μάλιστα... Ἐκβάλετε τὰς
προσωπίδας σας...

ΜΑΡΙΑ (ἐντρομος)

Ἀχ! κύριε!...

ΡΟΒΙΝΟΣ (παρεμβαίνων)

Τίποτε μὴ φοβεῖσθε, κυρίαι μου...
εὐρίσκεσθε ἐδῶ εἰς τοῦ μαρκεσίου Λορ-
μία, ὅστις ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἀνεχθῇ
νὰ συμβῇ σκηνὴ σκανδαλώδης ἐν τῷ
μεγάρῳ του.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ διευκρινήσω τὰς
ὑποψίας μου περὶ τινος κλοπῆς.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κλοπῆς; Ἄν ἤκουσα καλῶς, ἠρκέ-
σθησαν μόνον ν' ἀφαιρέσουν μικράν τινα
εἰκόνα, ἀφήσαντες τοὺς περιβάλλοντας
αὐτὴν ἀδάμαντας... Τοῦτο λοιπὸν δὲν
εἶνε κλοπή... εἶνέ τι ὑπὸ αἰσθήματος
ὑπαγορευθέν... εἶνε ἐν τῶν μυστηρίων
ἐκείνων τὰ ὅποια πᾶς εὐγενὴς ἄνθρωπος
δὲν πρέπει νὰ ζητῇ νὰ τὰποκαλύψῃ...
μάλιστα ἐνώπιον πολλῶν...

ΣΕΡΝΥ

Πρὸς τί ἀναμιγνύεσθε, κύριε;...

ΠΑΝΤΕΣ

Βέβαια, βέβαια...

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἐμποδίζων τὸν Σερνύ)

Σταθῆτε, Κύριε... Ἐλαβον τὰς γυ-

ναῖκας ταύτας ὑπὸ τὴν προστασίαν μου
καὶ ἐνώπιόν μου οὐδεὶς θὰ τὰς προσ-
βάλῃ... Αἱ κυρίαι αὗται δὲν εἴξευρον
τὸν ὄρον, τὸν ὑπὸ τοῦ Μαρκεσίου ἐπι-
βληθέντα, καὶ δὲν θὰ ὑπακούσουν εἰς θέ-
λησιν ἐκφρασθεῖσαν τοσοῦτον ἀγροίκως.

ΣΕΡΝΥ

Θὰ ἴδωμεν...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μάλιστα θὰ ἰδῇτε...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλ' ἐν τούτοις...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄλλὰ, κύριε μαρκέσιε, ἐγὼ ἐγγνωμαί
δι' αὐτὰς τὰς γυναῖκας...

ΣΕΡΝΥ

Ὡραία ἐγγύησις!... καὶ ὑμεῖς τίς
εἰσθε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τίς εἶμαι; Ἐρωτήσατε τὴν κυρίαν
κόμησσαν... ἐρωτήσατε τὸν κύριον Μαρ-
κέσιον... τὸν κύριον Ἰππότην, τὰς κυ-
ρίας ἐδῶ, τοὺς κυρίους... Εἶμαι ὁ Διά-
βολος... Καὶ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ ἦμαι
ἐν τῇ ἐπαύλει Ῥουκερόλ... Ὁ νοὼν νο-
εῖτω... (κράζων) Βαλεντίνε! (πρὸς τὴν
Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν) ἀκολουθήσατε, κυ-
ρίαι μου, τοῦτον τὸν ἄνθρωπον... Ἐγὼ
φυλάττω ἐδῶ τὴν θύραν καὶ ὁμνύω εἰς
τὸν Θεὸν ὅτι οὐδεὶς τῶν κυρίων τούτων
θὰ σὰς ἀκολουθήσῃ.

(Νεύσαντες τοῦ Ροβίνου ἡ Βαρώνη καὶ ἡ Μα-
ρία ἐξέρχονται διὰ τοῦ πρὸς δεξιὰν δωματίου. Ὁ
Ροβίνος τοποθετεῖται πλησίον τῆς θύρας. Οἱ μὲν
ἄνδρες προχωροῦσιν ἀπειλοῦντες, αἱ δὲ γυναῖκες
ἀποσύρονται πρὸς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου.)

ΣΕΡΝΥ

Κύριοι ἄς τιμωρήσωμεν τὸν αὐθάδη...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κᾶτι Κύριοί μου... εἴκοσι κατὰ ἐνός;
Αἶ, λοιπὸν... ἔστω... τόσον μικρὰ πράγ-
ματα δὲν τρομάζει ὁ διάβολος... Προ-
χωρήσατε λοιπὸν, ἂν τολμᾶτε...

(Ἀνασύρει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ δύο πιστόλια
καὶ δὲν ἀφίνει τοὺς ἐναντίους του νὰ πλησιάσω-
σιν. Αἱ γυναῖκες ἐκβάλλουσι κραυγὴν φρίκης, οἱ
δὲ ἄνδρες ἀπισθοδρομοῦσι.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β' ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Τὸ θέατρον πανταῖς αἰθουσαν γοτθικοῦ ῥυθμοῦ ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Ῥογκερόλ. Κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ διασκευὴν δύο πλαγίαι θύραι. Ἐν τῇ βάθει, εἰς τὸ μέσον τοῦ τοίχου, θυροὶς εὐρύς φέρων οἰκογενειακὰ σήματα. Δύο ἑτεραι θύραι ἐν τῇ βάθει. Πρὸς δεξιὰν τράπεζα γοτθικὴ ἐπιπλὺν γοτθικόν.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (κοιμώμενος εἰς τὸ βάθος.) ΜΑΡΙΑ (καθημένη παρὰ τὴν τράπεζαν πρὸς τὰ δεξιὰ.) ΒΑΡΩΝΗ (ὑπεραιδομένη ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς καὶ παρατηροῦσα τὸν Γωτιέρον.)

ΒΑΡΩΝΗ

Τὸν καλὸν αὐτὸν Γωτιέρον! πάντοτε ἐκεῖ, πλησίον μας! Ἀλλ' ἡ κόπωσις ἐγέλασε τὴν προσοχήν του, καὶ ἀπεκοιμήθη!.. Τί νὰ γείνη, κόρη μου, θάρρος καὶ ὑπομονή!..

ΜΑΡΙΑ

Ἴδου σήμερον εἶνε ὀκτὼ ἡμέραι ἀφ' οὗτου ἐφθάσαμεν ἐκ Παρισίων... καὶ ἀκόμη καμμία εἰδησις!..

ΒΑΡΩΝΗ

Σήμερον τελειώνει καὶ ὁ μῆν, τὸν ὅποιον εἶχε ζητήσει ὁ κύριος Ῥοβῖνος. «Ἐὰν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς δὲν ἐπιστρέψω, εἶπε, δύνασθε νὰ ἀναγνώσατε τὰ χαρτῖα τὰ ὅποια σὰς ἐνεπιστεύθην...»

ΜΑΡΙΑ

«Διότι τότε, προσέθηκε, θὰ μοὶ συνέβη δυστύχημά τι καὶ δὲν εἶμαι πλέον εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ὑπόθεσίν σας...» Ἀχ! μήτερ, ἐγὼ σοὶ τὸ ἔλεγον, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραιτήσωμεν τόσο γρήγορα τοὺς Παρισίους, καὶ χωρὶς νὰ πληροφορηθῶμεν τί ἀπέγεινεν ὁ γενναῖος ὑπερασπιστής μας... Τί νὰ συνέβη ἄρά γε ἐν τῷ χορῷ ἐκείνῳ; πάντες ἦσαν ἐξωργισμένοι κατ' αὐτοῦ.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐφοβούμην μὴ μὲ γνωρίσουν, καὶ πρὸ πάντων μὴ μοῦ πάρουν τὴν εἰκόνα τοῦ πατρός σου... Ἐὰν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ κύριος Ῥοβῖνος δὲν ἐπανέλθῃ, ἐξακολουθοῦμεν ἡμεῖς πάλιν τὰ σχέ-

διά μας, καὶ ἀναχωροῦμεν εἰς Γερμανίαν.

ΜΑΡΙΑ

Νὰναχωρήσωμεν! νὰναχωρήσωμεν χωρὶς νὰ τὸν ἐπανίδωμεν;

ΒΑΡΩΝΗ

Αὔριον κατὰ τὴν συμφωνίαν μας ἔχομεν τὸ ἐλεύθερον νὰναγνώσωμεν τὰ περιφῆμα Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου, τὰ ὅποια ἔχω πεποίθησιν ὅτι δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ πῖναξ τις ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Ῥοβῖνου, ἵνα δώσῃ χροιάν τινα φανταστικὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν ἣν διατείνεται ὅτι εἶνε ἐπιφορτισμένος.

ΜΑΡΙΑ

Ἀλλὰ, μήτερ, μήπως ἀπατώμαι;

ΒΑΡΩΝΗ

Τί τρέχει;

ΜΑΡΙΑ

Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Βαλεντίνου.

ΒΑΡΩΝΗ

Τῷ ὄντι αὐτὴ εἶνε.

ΜΑΡΙΑ (μετὰ χαρᾶς)

Καὶ ὁ κύριος Ῥοβῖνος θὰ ᾔνε μετ' αὐτοῦ ἀναμφιβόλως.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΑΡΩΝΗ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ καὶ ΓΩΤΙΕΡΟΣ εἰσέτι κοιμώμενος.

ΒΑΡΩΝΗ

Καλὲ σὺ εἶσαι Βαλεντίνέ μου!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μάλιστα, κυρία Βαρώνη, μάλιστα, πιστεύω ὅτι ἐγὼ εἶμαι... Δοῦλός σας δεσποσύνη Μαρία.

ΜΑΡΙΑ

Πῶς εἶσαι σκυθρωπὸς καὶ χλωμός!.. καὶ ὁ κύριος Ῥοβῖνος;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἀλλοίμονον!

ΒΑΡΩΝΗ

Τί;

MARIA

ὦ! δὲν θὰ μᾶς ἀναγγείλῃς συμφορὰν τινα;... δὲν ἀποκρίνεσαι;.... Θεέ μου!...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἡσύχασε, κόρη μου...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μάλιστα, δεσποσύνη, ἡσυχάσατε... διότι ἐπὶ τέλους... συμφορά τις... δὲν τὸ λέγω θετικῶς. Ἀλλ' ἀκούσατε τί τρέχει. Εἰξεύρετε πῶς, χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζῃ, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισίν σας ἐν τῷ χορῷ τοῦ Μαρκεσίου Δορμῖα... Ἐγὼ τότε σᾶς συνώδευσα μέχρι τοῦ ὀχήματός σας, καὶ χωρὶς νὰ προδώσω τὸ μυστικόν σας, τηρήσας τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐπανήλθον πλησίον τοῦ κυρίου Ῥοβίνου, ὅστις ἴστατο ἀγερῶχος πρὸ τῆς θύρας ἐξ ἧς εἴχετε σεῖς ἐξέλθει.

ΒΑΡΩΝΗ καὶ MARIA

Δοιπόν;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τότε δὲ ἐτελείωσε καὶ ὁ χορός... πῶς ἦτο πλέον δυνατόν νὰ χορεύσωσι μετὰ τιαυτὴν σκηνήν. Πρὶν ὅμως ἀναχωρήσῃ ὁ κ. Ῥοβῖνος τῷ ἐδόθησαν δέκα τοῦ λάχιστον προκλητήρια μονομαχίας.

MARIA

Ἄ! ἰδὸν ὅτι ἐφοβούμεθα!...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐδέχθη λοιπὸν καὶ τὰ δέκα γελῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν του καὶ μ'εἶπε· Βαλεντίνε, πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἂν δ' ἐγὼ δὲν ἔλθω ἐκεῖ, νὰναχωρήσῃς εἰς τὸ φρούριον Ῥογκερὺλ καὶ νὰ εἴπῃς εἰς τὴν κυρίαν Βαρώνην καὶ τὴν κόρην της, ὅτι δύνανται νὰ ἀναγνώσωσι τὰ Ἀπομνημονεύματα, τὰ ὁποῖα ταῖς ἀφῆκα. Ἐκεῖνα περιέχουσι πᾶν τὸ μυστήριον τῆς ἐπιχειρήσεώς μου...» Μ'ἔσφιγξε τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησεν ὥς νὰ ἐπήγαιεν εἰς διασκέδασίν τινα... ἔκτοτε δὲ τὸν καλόν μου καὶ ἀτυχῇ μου κύριον, δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον!...

MARIA

ὦ Θεέ μου!...

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — Εἰς Β']

ΒΑΡΩΝΗ

(ἔρχομένη πρὸς τὴν Μαρίαν)

Μαρία μου! Μαρία!... ἄχ! τὸν ἡγάπα... ἡμὴν βεβαία περὶ τούτου!...

Ἡ γλυκεῖά σου καρδία

ἕως πότε, ὦ Μαρία,

τὴν ζωὴν σου θὰ πικραίνει;...

Μιᾶς ὥρας ἡσυχία

διὰ σέ λοιπὸν δὲν μένει;...

MARIA

Μητρὸς τὴν συγκίνησίν μου

καὶ τὸν τρόμον μου συγχώρει!...

Πᾶσαν ἔχασες ἐλπίδα

πᾶτάν σου παρηγορίαν!...

(κατ' ἰδίαν)

καὶ ἡ ἀτυχῆς σου κόρη

πᾶσάν της εὐδαιμονίαν...;

(ἐπαναλαμβάνουσιν ὁμοῦ)

Ἡ γλυκεῖά σου καρδία

ἕως πότε κτλ. κτλ.

(Ἐν ᾧ ᾄδουσιν, ὁ Γωτιέρος ἐξεγείρεται. Ὁ δὲ Βαλεντίνος συνοδεύει τὴν Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν ἐξερχομένας. Ἐπιστρέφων δὲ πάλιν εἰς τὴν σκηνὴν εὐρίσκειται καταντικρὺ τοῦ τέκτονος πρόσωπον μὲ πρόσωπον.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! θεέ μου!... κύτταξε, τί ζῶον ὅπου εἶμαι! ὁ Γωτιέρος... Ἄ, ναί, πάντοτε ἐδῶ... ὁ σκύλος τῆς ἐπαύλεως... Καλὰ εἶσαι, Γωτιέρε;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (μεθ' ἀπλότητος)

Ναί.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐνας ἄλλος θὰ ἔλεγε: καὶ ἡ εὐγένεια σας;... Ἀλλὰ, σύ!... Μ' ἐγνώρισες; Βλέπεις εἶμαι φίλος σου...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ὁμοίως)

Ναί.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐδῶ δὲν ἔχεις καρμιὰ δουλειά.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (θεωρῶν αὐτόν)

Ὁχι.

(Ὁ Βαλεντίνος λαμβάνει αὐτόν ἀπὸ τῆς χει-

ρός και τὸν φέρει μέχρι τῆς εἰς τὸ βᾶθος πρὸς ἀριστερὰν θύρας. Διὰ δὲ τῆς ἐτέρας εἰσέρχεται ἡ Κυρία Ζιρῶ.)

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

(φέρουσα μικρὸν τι κιβώτιον.)

Τὸ μέγα δωμάτιον τὸ σανιδωμένον, τοῦτο πρέπει νὰ ᾔνε...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τί ἔχεις αὐτοῦ, Κυρία Ζιρῶ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἐν μικρὸν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ὁ θυρωρὸς τῆς ἐπαύλεως ὁ Οὐβέρτος, ὁ διάδοχός σου, ξεύρεις, ὅστις εἶνε πολὺ δειλότερός σου, μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸ βάλω ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν τράπεζαν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ τί ἔχει μέσα;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Τὰ κλειδιά τῆς ἐπαύλεως καὶ τὸν μυστηριώδη κωδωνίσκον. Ὁ γέρον Οὐβέρτος τὴν στιγμὴν ποῦ μὲ τὸ ἔδωκεν, ἦτον ἡ ὄψις τοῦ ἴσταν τὸ λεμόνι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τὸν δειλόν!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὅσῳ θέλεις λέγε σὺ τὴν περίφημόν σου ἱστορίαν· ὁ διάβολος τοῦ Ρογκερὸλ δὲν φανερόνεται εἰς τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους ὡσὰν ἡμᾶς... μόνος ἴσως ὁ κύριος τῆς ἐπαύλεως εἴμπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἔλθῃ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ναί· καὶ εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ κωδωνίσκου... ὡσὰν ὑπηρέτης πλουσίας οἰκίας... τίγκι τίγκ! Νά τον! ἔρχεται! ἐφάνη... Ἄ! τοῦτο μόνον νὰ τὸ συλλογίζεται τις ἀνατριχίᾳ!.. ἄ!..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἄκουσ' ἐδῶ, κύριε Βαλεντίνε, θέλεις νὰ σ' ὁμιλήσω εἰλικρινῶς;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(μετὰ τρόμου περιδρίπων.)

Ναί, καλὴ μου κυρία Ζιρῶ, ὁμίλησέ μου εἰλικρινῶς, ἀλλὰ πρὸ πάντων δυνατά.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἔχεις δίκαιον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κάτι τι διαβολικόν... Τρομερὰ πράγματα θὰ συνέβησαν ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως τὴν περασμένην νύκτα, ἐπειδὴ ὁ θυρωρὸς Οὐβέρτος μ' ἐφάνη σήμερον τὸ πρῶτ' ἄνω κάτω...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (σιγῇ)

Κάτι θὰ εἶδε!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πολὺ πιθανόν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ εἰς τοῦτο ἐδῶ ἴσως τὸ δωμάτιον! αἱ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ξεύρω κ' ἐγώ!.. τί λέγεις;..

(ἄδει)

Φοβοῦμαι!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Φοβοῦμαι!..

(ἄδουσιν ὁμοῦ)

Φοβοῦμαι!..

Φοβοῦμαι!.. εἰς ταῖς πλάταις μου

νερὰ μου χύνουν κρόα

Καὶ σὰν τὸ τύμπανον κτυπᾷ

ἡ μαύρη μου καρδιά!..

Φοβοῦμαι!..

Φοβοῦμαι ἄχ ὁ τρόμος σου

κ' ἡ ταραχὴ αὐτὴ

Εἰπέ μου πόθεν ἔρχονται;

Εἰπέ μου διατί;

Φοβοῦμαι!..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Φοβοῦμαι!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Φοβοῦμαι!..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μαζί μου ὅταν εἶσαι

κανένα μὴ φοβῆσαι...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Δὲν εἶμ' ἐγὼ μαζί σου
τί τρέμεις ; . . ἐντροπή σου . .

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ (κατ' ἰδίαν)

Ἄχ ! ἄχ ! φοβοῦμαι . . μέτνε
Καὶ μένε Βαλεντίνε ! . .

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (κατ' ἰδίαν)

Ὁ φόβος σου, κυρά Ζιρῶ
κ' ἐμένα ἔπιασε θαρρῶ . .

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις διατί
μᾶς ἦλθε τόσον τρόμος ;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Λὺ ! αἴ ! ἡ ἔπαυσις αὐτῇ
δὲν σ' ἔλεγα ; . . ἀλλ' ὅμως
(καὶ οἱ δύο ὁμοῦ)
Φοβοῦμαι ! . . κτλ. ἐξ ἀρχῆς.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θαρρῶ πῶς μὲ φωνάζει ἡ κυρία μου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἐμὲ ἴσως φωνάζει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τί θόρυβος εἶν' αὐτός ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καλὲ, ἀφ' οὗ μᾶς φωνάζει ἡ κυρία τί
καθήμεθα, ἔλα, ἔλα ! . .

(φεύγουσι δρομαίως καὶ ποιοῦντες χειρονομίας
καὶ μορφασμούς φόβου καὶ τρόμου.)

(Ἀκολουθεῖ.)

H 4002² NYE

(Διήγημα.)

Πρὸ ὀλίγου μελετήσας κατὰ τύχην
τὸ Τελλμενὸς Ἰσιτισσερνὺτ, βιβλίου
ὅπερ καίτοι πολλοῦ λόγου ἄξιον εἶναι
ὅμως σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἄγνωστον,
οὐχὶ ὀλίγον ἐξεπλάγην ἀνακαλύψας ὅτι
ὁ φιλολογικὸς κόσμος πολὺ ἀπείχε τοῦ
νὰ γνωρίσῃ τὸ τέλος τῆς Χαλιμᾶς, καὶ
ὅτι ἡ λύσις τῶν Χιλίων καὶ μιᾶς νυ-
κτῶν ἦτον ἂν μὴ ἀνακριβῆς τοῦλάχισ-
τον ἀτελεστάτη.

Γνωστὸν ὅτι ἡ συνήθης μετάφρασις
τῶν ἀραβικῶν μύθων ἀναφέρει ὅτι μο-
νάρχης τις ἔχων εὐλόγους αἰτίας νὰ ζη-
λοτυπῇ τὴν γυναῖκά του ὅχι μόνον τὴν
φονεύει, ἀλλὰ καὶ ὀρκίζεται εἰς τὴν γε-
νειάδα του καὶ εἰς τὸν προφήτην νὰ νυμ-
φεύηται καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν ὠραιο-
τέραν νεάνίδα τοῦ βασιλείου του καὶ
τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον νὰ τὴν παρα-
δίδῃ εἰς τὸν δῆμιον.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατὰ γράμμα
ἐξετέλεσε τὸν ὄρκον του τοῦτον μετ' ἀ-
κριβείας ἥτις τὰ μέγιστα ἐτίμα τὰ θρη-
σκευτικά του αἰσθήματα, διεκύπη δει-
λινόν τι (καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως προσ-
ῆνυχετο) ὑπὸ ἐπισκέψεως τοῦ μεγάλου
βεζύρου του τῆς κόρης τοῦ ὁποίου, ὡς
φαίνεται, ἦλθε μία ιδέα.

Ἡ κόρη του αὕτη ὠνομάζετο Χαλιμᾶ
ἡ δ' ιδέα ἥτις τῇ ἐπήλθεν ἦτο νὰ ἀπαλ-
λάξῃ τὴν χώραν τοῦ κατὰ τῆς καλλονῆς
ἐπιβληθέντος φόρου αἵματος ἢ νὰ ἀπολε-
σθῇ ὡς ἡρώϊς κατὰ τὴν ἐπιχείρισίν της.

Ἀποστέλλει λοιπὸν τὸν μέγαν βεζύ-
ρην, τὸν πατέρα της, διὰ νὰ προσφέρῃ
εἰς τὸν βασιλέα τὴν χειρὰ της. Ὁ βα-
σιλεὺς ἑδέχθη μὲν μετὰ προθυμίας,
(διότι πρὸ πολλοῦ ἐπωφθαλμία αὐτὴν,
ἀνέβαλλεν ὅμως ἕνεκα τοῦ πρὸς τὸν
βεζύρην φόβου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν
τὸν μετ' αὐτῆς γάμον) ἀλλὰ δεχόμενος
προειδοποίησε καθαρῶς, ὅτι δὲν θὰ ἀθε-
τήσῃ τὸν ὄρκον του χάριν τοῦ βεζύρου,
ὡς δὲν θὰ τὸν ἡθέτει χάριν παντὸς ἄλ-
λου. Εἶναι γνωστὴ ἡ συνέχεια τῆς ἱστο-
ρίας καὶ πῶς ἡ διπλωμάτις δεσποινὶς
(ἥτις ἀναμφιβόλως ἐμελέτησε τὸν Μα-
κιαβέλην) διηγουμένη εἰς τὸν κραταῖον
σύζυγόν της θαυμασίας ἱστορίας τὰς
ὁποίας ἐλάμβανε πάντοτε τὴν πρόνοιαν
νὰ κόπτη εἰς τὸ μέσον ὅπως μᾶλλον
ἐπιθυμητὴ καθίσταται ἡ συνέχεια, κα-
τάρθωσε νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν της ἐπὶ
χιλίας καὶ μίαν νύκτας, ὅτε ὁ βασιλεὺς
παρητήθη, καθὼς λέγουσι, τῶν αἰμο-
χαρῶν του σχεδίων.

Ἡ λύσις αὕτη εἶναι μὲν καταλληλο-
τάτη διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὰ νεῦρα τῶν
εὐαίσθητων ψυχῶν, ἀλλ' ἔχει τι τὸ ἄ-